

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. I. Maioreseu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Feladványok:

Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank timisoarai fiókjánál Timi-
soara, Cetate (Belváros)

Csehszlovákiában:
Leszámlázó és Közgazdasági
bank r. t. fiókja,
Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Általános Hitelbank r. t.
Subotica-Szabadka.



Megjelenik minden
kedd.

Előfizetési árak:

Egész évre — 720 lei
Fel évre — 360 lei
Negyed évre — 180 lei
Egy órára — 60 lei

Kéziratokat a szerkesztőség nem
ad vissza és névtelen levelekre
nem válaszol.

Egyes szám egész Romániában:
20 lei, Bucarestben 25 lei

Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 garas; 3 líra; 2 fr. frank; 20
pfénning, Külföldön 1/4 évre 250
lei értékű valuta.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Feladvány szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
KOH-I-NOOR

Eredeti jelzéssel szignált cikkeink, novelláink és minden más közleményeink átvétele csakis a lapunkra való hivatkozással van megengedve

Proletárnáasz

Eredeti kézirat.

János nagy darab, de csendes, szürke munkás volt. Reggel, ha túlkölt a gyár, munkába állt, ha meg piheőre szólt a duda, letette a kalapácsot.

Egyszer mégis csak csoda esett.

Egy délben odaállt János a munkavezető elé. Szabadság kell délutánra. El kellene menni Julissal a paphoz meg az anyakönyvhöz.

Nagyméjjű székely cseléd volt a Julis. Igen belépirult, amíg kimondta a legénynek: igen. De kimondta.

Délután azután megtértek az anyakönyvtól. Fölsikálták, kisépérték, kiroszmaringolták a hatalmas munkáslaktanya egyik szűk oduját, amelyiket János lakta. És este már asszonya mellé feküdt János, csakugy, mint akárki. Mint a gazdag, mint a szegény, mint mindenki.

Nagyot sikongatott a szűzlány és fájt neki az asszony-ság, de átesett rajta. Csak úgy, mint más. Mint mindenki.

Patyolatbőrű, rugalmas leányteste lihegve rengett a nagy darab ember alatt. És hamar kifáradt.

János pedig, a nagy mafla szűz János, akinek nem igen volt még dolga asszonnyal, lánnyal, vadul esett neki. Fölhalmozott energiája megsztítve ontotta magából az életet.

De lassan. Csendesen. Komótosan. Ezt is gépszerűen, mint mindent. Mint az egész életét.

És közben gondolkozott:

Mégis csak jó ez az élet!

Mert a szokatlan esemény azért valamennyire őt is kiragadta a napi szürke kerékvágásból. Urnak érezte magát. Korlátlan úrnak. Meleg otthona van és forró asszonya. Hát nem úr...?

És megelégedett boldogság töltötte el, amint nekifeszült az ujdonsült asszonynak — ki tudja hányadszor...

Julis lihegett.

Asszonysághoz nem szokott teste belefáradt a nagy szorongatásba. De nem szólt. Csak tűrt. Hogy is szólt volna: hisz ma fogadta, jó asszonya lesz urának. Hát állja.

Közben elfogyott az éjjel. Erősen szürküllött már odakinn.

És a pitymalló csöndbe

belédudált hirtelen a gyár.

Hosszasan, búgón, álom-
üzön, kijózanítón...

János fölkapta a fejét.

Fölkelt asszonya mellől, az nekidöntötte fáradt fejét a tarka párnának. Aludt.

A gyár csak túlkölt.

János felöltözött. Kiállt az ajtóba.

Halálos szomorúság borult rá. Előbbi megelégedettsége vad keserűségbe fulladt.

Fujta a gyár. Belé a ködös, hideg, barátságtalan reggelbe.

— Ez öl meg, — gondolta János és elindult.

Fekete, álmos emberraj ki-gyózt a hosszú házról a sötét, nagykémenyű gyár felé.

És megindult a munka. Dolgoztak. Úgy, mint minden nap.

János is.

Egy kevés fáradtságot talán érzett.

De csak egy keveset.

György Endre

Olvassa és terjessze e
lapot!

Ernő és Valy

Eredeti kézirat.

Irta: Mister Galgenstrick.

Az első rész rövid tartalma: Ernő és Valy, két elkényeztetett gyerek, szerelmes lesz egymásba s minden kínálkozó alkalmat megragadnak, hogy egymás mellett lehessenek és modern gondolataikat kicserélhessék. Ebben a pillanatban az erdő sűrűjében kószálnak ketten

II.

— Egyedül vagyunk? — kérdezte Ernő majdnem lélegzet nélkül.

— Egyedül vagyunk! — felelte a mindig bujábbá váló Valy, miután körülnézett minden irányban és semmi mást nem látott, mint egy meszsi sötét boltozatot, melyet egymásba fonódott, vastagon nőti ágak alkottak. A legkisebb szellő sem rezdült.

Hirtelen vetkőződni kezdett Ernő és mikor csupasszá lett, elkapta Valyt és nyomban együttesen buktak a gyepre, az illatos lóherére.

Ernő először csókolta meg Valyt, ezen a kedves fekhelyen, melyet a kék trónussá és oltárrá emelt, hogy elfogadhassa kedvenceinek első áldozatát.

Valy vakító fehér keble elővillant. Rövid, de gyenge ellentállás után Valy megengedte imádójának, hogy megtekinthesse legtökéletesebb női bájait.

A tulpompás pillanat, amelyben minden érzelmük eltűnt, ég és föld egybeolvadt, öntudatuk egyetlen kimondhatatlan kéjérzésbe vészett el, biztosan életük leglelkesebb pillanata volt, és az édes emlék megédesítette, a legszürkébb vénségig való megünnepelését.

Akárhogy is vélekedünk a gyermekek szerelméről, mégis mindent mérlegelve, elnézhetjük Ernő és Valy egybekelését.

Duzzadó testük, élénk temperamentumuk és annyi külső, rájuk beható és vágyukat szító körülmény, élesztette bennük a kívánságot, hogy bemerüljenek Ámor titkos mystériumaiba.

Ez legalább is épp oly természetes volt, mint ahogy egy egészséges ember, ha éhes, hát eszik, avagy, ha szomjazik, italt vesz magához. Minden hajlam kielégülést hajhász és ha nagy igazságon nem tiltjuk el az éhést az étkezéstől és a szomjástól nem vonjuk el az italt, ha-

nem csak a túlzott falánkságot ítéljük el, akkor kérem, ne átkozzuk el Ernő és Valy szerelmét, már csak azért se, mert — fiatalok voltak és nem eunuchok, sem flegmatikusok avagy hetvenéves aggok és Ernőben épp oly kevés hajlam volt a cölibátushoz avagy a szerzetesi rendhez, ahogy Valy se illett volna Vesta szűznek, avagy apácának.

Jobban szeretne volna a két emberfia, hogy a szeszélyes sors okosabb és emberbarátságosabb szülőkkel vagy nevelővel áldotta volna meg őket, akik, ahelyett hogy dórén minden élvezetet megtiltsanak nekik, inkább megmagyarázták volna a túlzás veszedelmeit, avagy a sürün megismételt kéjtől óva intették volna őket és meggátolták volna a falánkságukat.

Ernő nélkül Valy talán egy tribád, egy Sapho, viszont Valy nélkül Ernő, akit a természet, korához képest korán áldotta meg a szükséges erővel és élelnedvvel, mindennap onaniát üzött volna és így egészségének sokkal többet árt.

II.

Szerelmeseink a nagy fáradtság után, első döntő kísérletüktől kimerülten, haza mentek.

Kövekező nap Valynak első gondolata ez volt reggel: Ernő csinos és izmos fiu volt! Az élvezett, kimondhatatlan öröm képei még mindig körülíncselkedtek a lány homlokát. Reggelijének elfogyasztása után az ablakhoz lépett — talán azon reményben, hogy meglátja legtökéletesebb érzéseinek bizalmasát, aki esetleg meglátogatja őt szülői házában, de ah, — a fiu egy kereskedő házába ment, akinek egy tizenöt éves nagyon szép lánya volt.

Ez nagy csapás volt a szelid, de életében először féltékeny Valy részére.

Apjában véve igazságtalan volt Ernőhöz.

Ami azonban Valyt oktan gyanujában megerősítette, az volt, hogy a véleménye szerint — mert szerelmeknek nincs helyes időmértéke sokáig maradt Leonora házában, tehát csak viszonya lehet a lánynyal!

Amidőn Ernő végre kijött, Leonora elfogta a házkapunál és szól neki

valamit, amit a leseledő Valy, ha nem is értett ugyan, de egy szerelmi vallomásnak, vagy egy-egy biztos helyre szóló találka felhívásnak tartott.

Valy azon volt, hogy elájuljon. Elsápadt a dühtől.

Madame Remond lépett most be, hogy megmondja, küldjön egy szolgát Ernőhöz és tudassa vele, hogy délután nem lesz franciaóra, mert neki a feje fáj.

Valy Madame Remond egyes kérdéseire fejvesztett feleletekkel válaszolt és látható nyugtalansággal és zavarral rohant le és fel a szobában. Madame úgy tette, mintha nem látta semmit.

Délben a lány alig evett.

Délután Ernő a szokott vidám arccal lépett a szobába és midőn nem látta a Madamét, azt gondolta, annál jobb! és ép át akarta karolni Valyt. A leány sötét pillantással hátrált és kezével visszalökte a fiut. Ernő aggodalmasan és az őt jellemző természetes jószívűség élénk kifejezésével kérdezte:

— Mi van veled Valy?

— Semmi! — felelte, de oly mozdulattal, mely eléggé világosan árulta el, amit ebben a szempillantásban lelke érzett.

Aki ismerője a szerelem symptomainak annak a tekintete, a hangja, a zavara, az egész viselkedése megmagyarázza volna, hogy a féltékenység okozója ennek a fenoménnek, amely annyira megváltoztatta a máskor oly élénk, friss leánykát.

Ernő azonban nagyon tapasztalatlan volt ahhoz, hogy ezt a felfedezést észre vegye. Azonkívül Valy dacos magaviselete kissé félénké tette.

Zavartan és csendesen ült le a szoba egyik sarkába. Kis idő múlva megkérdezte:

Nem jön ma hozzád a Madame szivecském?

Az utóbbi szavat becéző, lágy hangsúllyal ejtette ki, ami erős hatással volt az érzékeny Valyra.

— Nem, ma nem — felelte afektált hidegséggel — beteg.

Ernő felugrott:

— Nos Valy, légy olyan, mind ahogy máskor voltál.

Valy, aki szeretne, ha beszéd nélkül is megértik, nem válaszolt, majd egy kis idő után megszólalt:

Tíz szűzleány vallomása!

— Nézze Ernő, én itt mutatni akarok magának valamit.

Odalépett az ablakhoz, ahonnan látni lehetett Leonora házáét és kertjét.

Miután Valy kinyitotta az ablakot és tényleg meglátta a kertben Leonorát, azt mondta a meléje álló Ernőhöz:

— Lásza, ott áll Leonora! Csak azt csodálom, hogy nem siet hozzá megvigasztalni a szegénykét. Olyan egyedül sétál le és fel a fasoron és vár talán a mai ígérétenek beváltására. Ha észreveszi, hogy maga ide tévedt a mi házunkba, akkor azonnal ide fog sietni, hogy magát rendre utasítsa, és így bevalom, hogy az ilyen társaságot nem szeretem.

Valy majdnem sírni kezdett. Oh, ha így tudta volna lelket megköny nyíteni.

Ernő is annyira meg volt hitva, hogy alig birt szólni:

— Legjobb, legdrágább Valy — szólt, — miért magázol? Talán ezen ceremóniával a barátságunknak akar tál felmondani? És mit tett neked Leonora? Mondd, kedves lányka, hogy jutsz arra a gondolatra, hogy én ma oly ígéretet tettem Leonorának, melynek beváltását várja? Nem gondoltam arra, hogy megígérjek neki valamit és ő se kívánt tőlem semmi.

Valy haragja fokonykint szelidebb érzelmekbe oivadt.

— Bocsásd meg, kedves fiu, hogy ma oly rosszkedvű vagyok. Nem tudom azt a gondolatot elviselni, hogy egyedül ne én bírjalak!

Valy most tüzes lelkesedéssel zárta puha karjaiba a fiut és megcsókolta a homlokát és szemeit.

Ebben a pózban, egymást becézve és csókolvá, hosszú ideig maradtak, miközben mindkettőjükben felbredt újból az a hatalmas hajlam, amelynek tegnap életük legszebb napját köszönhatték.

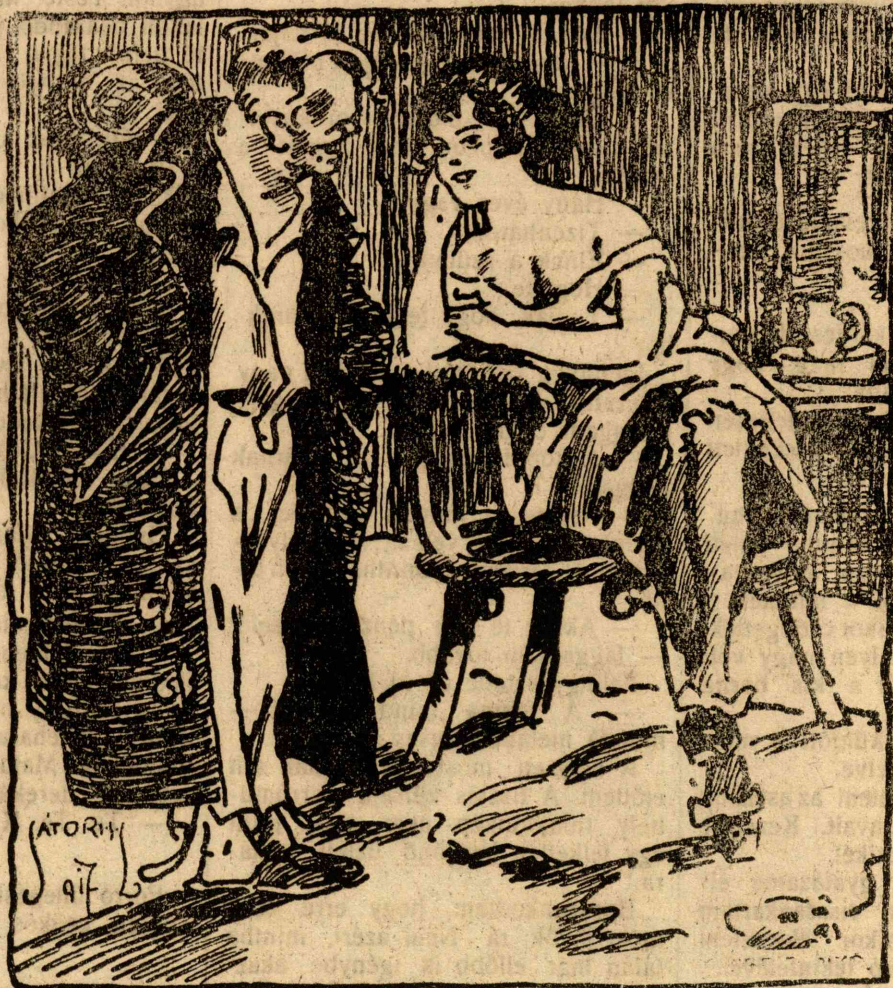
— Tudod mit, Valy? — mondta Ernő. — Kérj a Madametól szabadságot. Kint megvárlak A patakban fürödni akarok, jöjj el te is.

Valy mint a villám száguldott a guvernantehoz és egy szempillantás alatt ugrándozva tért vissza:

— Szabadságom van egy pár órára. Mama nincs itthon és Madame, amint mondja, aludni akar egy kicsit. Menj csak előre a patakhoz, hogy gyanut ne keltsünk.

Ernő Valyt a kapu előtt találta. Együtt mentek a vízhez, egy rejielt

[E cikk folytatása a 7. oldalon]



Föltételek. — Nagysád, lehetne szó szerelemről... és mikor?

— Hogyne, akkor, ha én nem vágnám pofon mindjárt az első mondat után.

Leányvásár

Eredeti kézirat.

Már régebben dolgoztatok egy fehérnemű üzletben. Összes fehérnemű szükségletemet ott szerzem be. Ez évente szép összegre rug, s így nem találtam feltűnőnek, hogy a tulajdonosnő kiváló előzékenységgel fogad valahányszor csak betérek üzletébe.

Ma is nagyobb rendelést tettem nála. Eddig sohasem tűnt fel előttem az üzletben szorgaskodó leánykák serege. Ma azonban szemügyre vettem őket.

Pirulva, nevetgélve hajoltak himzörámájuk, vagy gépjők fölé, mikor rájuk néztem. Különösen egy kis barna leány vonta magára figyelmemet.

Alig lehetett több tizennégyévesnél. Fejletlen, gyöngye teste volt, de a szeme.

Ugy tudott nézni, mint egy kourtizán. Sápadt, szabályos metszésű arcához jól illett dus, fekete haja s duzzadt vérpiros ajka.

A tulajdonosnő észrevette érdeklődésemet s odalépve hozzám, halálán kérde:

— Tetszik.

Kissé meglepett a kérdés, de azután nevetve jegyezi meg, hogy nagyon csinos kis baba.

A tulajdonosnő jelentősegteljesen mosolygott, s elégedetten biccentett fejével.

— Jó — mondá szemével hunyorítva — Azután, mintha üzleti dolgokról lett volna szó, folytatta: még ma este elküldök a mintáért.

Ep vacsoráztam mikor csöngettek. Ajtót nyitottam és milyen nagy volt meglepetésem, mikor a kis barna leány lépett be rajta.

— A nagysága elküldött a mintáért, — mondá nevetve.

Egyszerre megérttem az asszony zavarosnak tetsző szavait. Kezemre akarta játszani a kicsikét.

Felháborodtam a gyalázatos eljárásom s már éppen visszaakartam küldeni a leányt, mikor tekintetem találkozott annak izzó tekintetével.

Zavarba jöttem. Az a tekintet meghazudtolta a leány korát.

Akaratlanul is bevezettem a szobába.

— Vacsorázik? — kérde minden elfoglaltság nélkül, s letelepedett az asztal mellé.

Azután se szó, se beszéd, elkezdett lakmározni az asztalon lévő nyaláncságokból.

Elámulva néztem, hogy milyen otthonosan érzi magát nálam. Végül aztán magam is a humorosabb oldaláról fogtam fel a helyzetet.

— Parancsol talán egy cigaretát? — kérde, gunyosan s elébe tartottam a szivartárcamat.

— Nem szoktam dohányozni, — mondá sajnálkozó hangon. — De ha megengedi, egyet elviszek.

— Minek az neked? — kérde megütközve.

— Kell — mondá vállat vonva és odakuszott az ölembe.

Egész elképedtem ennyi romlóság láttára.

— Szóktál másurakhoz is feljárni? — kérde nyugotságot erőltetve magamra.

— Őhüm! — mondá szorokozottan s egy cukrozott diót dugott a szájába.

— Hány éves vagy?

— Tizenhárom

— Élnek a szüleid?

— Hogyne.

— Tudják, hogy feljársz az urakhoz?

Igenlőleg bolintott s közben nagy élvezettel szopogatta az ujja hegyére ragadt cukrot.

— A többi leányok is eljárnak látogatóba?

— Persze — mondá nevetve, s szembe fordulva velem, úgy helyezkedett el térdemen mintha lovon ülne.

— Akkor te sok pénzt keresel? — faggadtam tovább.

Felbigyesztette az ajkát.

— A mama mind elszedi, — mondá melankolikusan.

A helyzett most már tisztán állt előttem A tisztas külsejű varróműhely tulajdonkép nem más, mint egy lelketlen kerítőnő üzleti raktára.

Bosszankodtam, hogy erre csak most jövök rá. Nem azért, mintha talán már ellőbb is igénybe akartam volna venni a kerítőnő szolgáltatásait, hanem azért mivel ez a körülmény eddig elé kikerülte élelástomat.

A kis leány izgett-mozgott a térdemen s azzal mulatott, hogy a bajuszomat pödörgette.

Később azután olyan dolgokra vetemedett, hogy köszöntnek kellett volna lennem, hogy elient tudjak állni a kísértésnek.

Gazdagon megajándékozva bocsátottam utnak.

„Csöppike.”

Gertrud

Eredeti kézirat.

Gertrud hirtelen felriadt.

A meztelen póz, amelyen aludt s a kéjes álmot az ég közepén — felforralták asszony testének vágyát. Kéjes bizsergésel fonta össze combjait, míg apró gyöngyfóga vállába haraptak.

Örült kéjvágy lepte meg!

Ledobta a paplant s kiugrott az ágyból. Teste megfeszült s az ablakon beáradó jéghideg, erős szellő befújt tagjai közé s megleben tette az aranyos, kosza kis pihét.

— Oh most szeretni egyet!

Itt ez az éj, a vágy, a meztelenség, a hatalmas, vérforraló nagy akarás. A csókok meleg, örvöngő melege.

— Szeretni! Szeretni! Szeretni!

Kifutott a szobából — a tükrös folyosón: Ha! Ha! Meglátják a cselédek, az üveges ablakokon át kívülről. Megláthatják. Izgalma még jobban emelkedett.

— Csók! Csók! Csók!

Egy szobából: lihegést hallott. Suttogást.

Gyorsan odament: Az ura és a szöke nevelőnő. Azután az ura távozik. A lány marad.

— Betaszította az ajtót.

A lány feljeds s a fehér ágyban ijedten öltözni kezdett.

Az asszony nem engedte. Perverz dühvel beleharapott a fejlett mellbimbókba. Majd hátratörte a lány selymes derekát.

— Te. Te. Kicsike. Éd... es.

Forró lihegésük összeolvadt egy hosszú, csókos éjszakában. (c.)

Levélpapir és boríték szükségletét lapunk nyomdájában fedezze.

tájon, ahol a part sűrű cserjékkel volt telenőve.

Emitt levelek között Ernő és Valy azonnal kéznél volt, hogy segítsen neki. Legombolta a fiu nadrágját és ezzel nagyon sokáig volt elfoglalva. Végre Ernő egy szál ingben állott a lány előtt. Aztán az is lehullott és a fiu az erectio legmagasabb fokán állott meztelenül előtte. Köldökig volt a vízben. Kis ezüstös hullámokat paskolt, melyek kerek, fiatal erőből duzzadó csipőit hűsítették. Egyszer térdig merült fel a vízből, majd a hátára feküdt és uszott. Ezen változatos mozdulatokon a kis, tűzessé váló Valy nagyon kellemes szórakozást lelt. Térdéről lecsuszott a harisnyakötő és combja kibukkant. A moralisták nem tartják helyesnek, ha valaki combot említ!

De hát egy szép tizenöt éves lány combja nem alkatrésze-e a természetnek?

A görög-római ókorban kevésbé

volt az alkotó művész a kényszer alá vetve, hogy ne foglalkozzon a női testtel. Csoportonként maradtak reánk buja szoborszerűek, szerelmes asszonyok, satyrok, fürdőző nymfákat. Csak az előítéletes, morozus bírák támadják a nemes erotikát.

Aztán Valy remegve megkérdezte:

— Jöjtek hozzád?

— Jöhetsz, csak vigyázz, nehogy valaki meglásson.

Valy sólyomszemekkel nézett körül s hevesen tépte le magáról ruháit. Már csak a kis illatos bugyi volt rajta, de az is félig lecsuszva hevert a hasán, aztán még egy pillanat és gyors ugrással ő is bent volt térdig a vízben. Az első mozdulat, amit a két gyerek tett, egy fenséges attrakció volt: A lány szorosán átfogta a fiut, lábait Ernő dereka köré fonta és felső testével hanyat feküdt a vizen.

— Te drága, te édes — sugta

Ernő — te a legszebb és legjobb kislány vagy, akit én végtelenül szeretek.

— Nem vagyok neked nehéz? — kérdezte a lány.

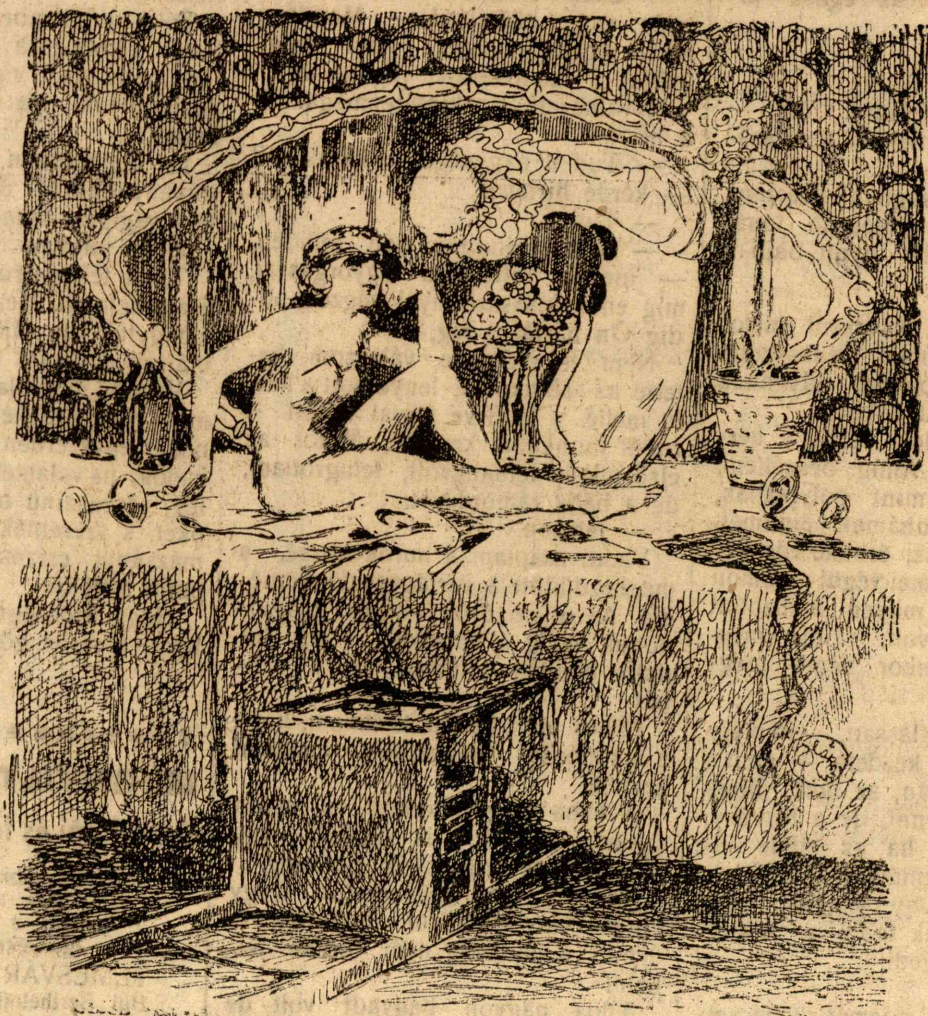
— Nem, ha még egyszer is ilyen volnál, akkor is szívesen tartanálak. Aztán lubickoltak, uszkáltak a vízben és egy félóra múlva kifeküdtek a víz partjára, de úgy, hogy alsó testük még a vízben volt.

Befurták magukat az iszapba, majd így iszaposan közlekedtek egymáshoz és hasuk összeért. A síkos iszap csiklandozva vont be fiatal bőrüket és amíg Valy lassan-lassan közelebb kuszott a fiuhoz, Ernő hirtelen átkarolta és magára akarta vonni.

— De Ernő az Istenért? — kiáltott fel Valy — itt a nyilvános — mit szólnak ehhez az olvasók?

— Igazad van Valy, gyertünk a vízbe.

És a következő pillanatban mindketten elmerültek a hűs habokba.



Szójáték. (Egy átmulatott éjszaka után):

— Látja, ez az új bár, az én barom.

— Igaza van, gróf, ön valóban barom.

V é r z ő h á r f a

Eredeti kézirat.

Ami előrelátható volt, bekövetkezett. Tilda teherbe esett.

Végigéljem tehát a titkos kinszenvedések sorozatát, halljam a szerencsétlen leány jajongását s kétségbeesésének kitöréseit. Rettegjek a perctől, melyben bűnünk nyilvánvalóvá lesz?

Vagy talán dobjam oda a lányt áldozatul s én a törvény által megítélt kényelmes gyermektatás lefizetése árán meneküljek a szívfacsaró jelenetek borzalmaitól?

Tegyek úgy, mint a vásott gyerekek, aki beveri az ablakot, s azután elszalad?

Vagy talán vegyem feleségül? Hogy a jelent elviselhetővé tegyem, áldozzam fel érte az egész jövőt?

Soha.

Hogy is mondta Tilda:

— Ha baj lesz, teszünk róla. — Igaz, annak a gyermeknek nem szabad megszületni.

Egy krajcáros újságban olvastam, hogy „gyakorlott” szülésznő tanácsot ad, vagy segítyt nyújt bajban levő hölgyeknek.

Elmentem hozzá. Ravaszul pislogó, kegyetlen pófajú vénasszony volt. Gyermekkoromban ilyennek képzeltem a vasoru bábát.

Előadtam jövetelem célját, s kértem támogatását. Amíg beszéltem, pislogó szemei, mint polyplábak, végigtapogatták ruhámat, cipőmet, óraláncomat, ravasz, örökké édeskésen mosolygó szemei végül arcomon pihent meg. De milyen átkozottul átható tekintete volt, szinte megkönnyebbültem, mikor végre megszólalt.

— Hát kérem alássan, — itt megállt, s köhécselni kezdett, — amit a nagyságos ur kíván, az igaz, hogy én megtudnám tenni, de a törvény. — Tetszik tudni, ha az efféle kitűdődik, mindhármunkat lecsuknak. Én szegény asszony vagyok, de a becsületelem, tetszik tudni a lelkiismeretem sem engedi.

Az nagy bűn.

Itt elhallgatott, s ismét köhécselni kezdett. Felelet helyett pénztárcámhoz nyultam.

— Mennyibe kerül az egész dolgom kérdéni türelmetlenül.

Szemei felcsillantak, de nem fe-

lett. Nem tudta, mennyivel zsaroljon meg.

Adtam egy nagyobb összeget. A vénasszony vigyorogva vette át s bizalmaskodva biztosított a sikeréről.

A műtétet az én lakásomon hajtattam végre, a bába ugyanis nem meri otthon végezni, fél a rendőrségtől.

A bába már este beállított. Előszedte műszereit, s rendezgetni kezdte őket. Szegény Tilda elsápadt.

— Már itt van? — kérde összeborzadva.

Mikor néhány bátorító szó után megcsókoltam, éreztem, hogy homlokát kiverte a hideg verejték.

— Csak csendbe lenni. Semmi sirás vagy kiabálás! — Mondá a bánya aggodalmasan. — Ha meghallják a szomszédok, végünk van.

Körülnézett, s tekintete megakadt a hárfán.

— Tud a nagyságos ur hárfázni? — kérde hirtelen.

— Tudok.

— Akkor rendben van minden, — mondá rettenetes vigyorgással, mig én a kisasszonnyal végzek, addig Ön hárfázni fog.

Nem is várva be válaszom betette az ablakokat, lenyomott a hárfára mellé, s feltűrve karjai fölött a ruhát munkába kezdett. Mikor az első sikoly felhangzott, felugrottam, de a bába rámordított.

— Játsszon.

Vadul csaptam a hurok közé, s megkezdődött a vérfagyasztó komédia. Az ujjam őrült iramban száguldottak végig a hurokon, s vig induló hangjai töltötték be a szobát.

Mikor attól kellett tartanom, hogy a sikoltozást meghallják, énekelni keztem.

A bába sürgött forgott, s mikor szükség volt rá, ő is énekelt. Így tartott ez az őrült játék percekig.

Mikor a bába bejelentette, hogy készen van, erőtlentül hullottak le ujjaim, s percekig nem tudtam felkelni.

Tilda nagyon bágyadt volt, de azért mosolygott amikor hozzáléptem.

Alig váltottam vele néhány szót, mikor figyelmezzé téve a bába mormogására, hátra tekintettem. A

vénasszony épp akkor rejtett el valami véres, cafatos rongyot kosarába.

Elkaptam a fejem, de már késő volt. Egyet fordult velem a világ s ájultan terültem el a padlón.

A házbeliek nevetve jegyezték meg, máma, hogy milyen vigak voltunk tegnap.

Tilda fekszik.

Nem ismerek magamra. A tegnap este kiforgatott valóságomból.

Végtelem szégyenérzet tartja fogva a lelkemet, s undorodom önmagamtól.

Ha derűs mosolygó arcu ismerőseimmel találkozom, összeborzadok, azt hiszem tudják a történeteket, s mosolygó arcuk csak leleplezője irántam érzett megvetésüknek.

Bosszant a zaj, s az emberek társasága. Legörömbestebb vagyok egyedül.

Keresem a nagányt, de ez még rosszabb.

Folyton fülemben cseng Tilda elfojtott sikoltozása s a hárfán járszott induló bántóan vig dallama. Azzal az indulóval ma halálba lehetne kergetni.

Ha elgondolom, hogy a büntető törvénykönyvvel ellenkezésbe jutottam végigfut rajtam a borzadály.

Hová jutottam.

Tilda felgyógyult, senki sem vett észre semmit. Kezdehették ott, ahol elhagytuk, de rájöttünk, hogy megtűtünk egymást. Szakitottunk.

Valami tompulat fekszi megagymat. Nem érdekel senki, semmi. A nőket egyszerűen gyűlölöm. Megborzadok, ha valamelyik rámpillant. Melleg, rózsaszínű békáknak képelem őket, s szeretnék óriás lenni, hogy mázsányi csizmáimmal rátaposak puha testökre...

Hogy fröcsögne szét a vértük! Igen, a piros gőzölgő vértük.

„CSÖPPIKE”

MEGNYILT! MEGNYILT!

Váróri női és férfi fodrásszalonzja

Speciális bubi hajvágás.

Öndolálás, manicure fejmosás a legkényesebb igényeknek megfelelően!

TEMESVÁR JÓZSEFVÁROS

Bul Bertheloth [Kossuth L. u.] 6.

Kobelt cukrászdával szemben
Hygienikus és pontos kiszolgálás!

Hirdessen a „Káviár”-ban

Magdaléna

Eredeti kézirat

Sovány paptestébe belecsüggedt a csók. Elrajzott idegei mint elszabadult utánvágyak repkedtek zöldesen fátyolozotti szemei előtt. Istenem — sirta fel. Mért kiválasztott az egyik és a másik, mért, mért az üldözött. Üldözött kinek ez a sorsa, kinek így kell és akinek nem lehet illat és csókszagu az élet.

Valami kis, szép asszonyra gondolt. Valami szökeségre, kit Magdalénának hívtak és... ott talán, nem... igen a külvilágban látta meg... és azóta csak ő... Magdaléna, Magdaléna, aki a másé, aki szép, aki olyan mint a csáb

Elborult.

Elcsigázott férfi testén megvonaglott az akarat. Az akarat, ez a nagy titán, mely le van kötözve és mely egy szegény pap számára nem egzisztál.

Hátradőlt.

Selymesen, puhán jött Magdaléna. Hosszu szempillái bársonyosak voltak. Teste kissé megdőlt mint egy váró szépség.

Odament és kis kezei megérintették a férfit. Asszonytete szépompázott mint egy kivirult, hatalmas, csodaszép virág.

A pap felriadt.

Ködbe foszlott az aranyos árnykép mint egy tűzcsóvós felkelő Nap. Varázslatos, bódult kicsinység.

Lángrozsás arcát odaemelte az ablak vasrácsai felé. Kint estharmályban uszott a Monte de Pizzarró aranybarikádos teteje. A kis falvak elnyultak és diadalmasan állt a Denois.

A venoris kertben lekonyultak a virágok. Jött az éj a vándordalok elcsókolt, meleg szárnyán, a kertben egy asszony aztán egy férfi...

Egymáshoz gyúlnak és testük csókba ful. Űlt m

Jerod a pap ena mitotta fejét. Azt nem szabad ő lássa, az a másé, a másé mint ez is, mint az is és mint minden.

Neki azt nem szabad.

A harang megkondult. Busan bögtek az ércszavak az elhalt csendbe.

A pap felállt. Arcán megjelent két könny, melléből forrón szakadt fel:

Magdeléna, Magdaléna.

Aztán némán és asszonyvággyal megindult a kápolna felé. d. a.

Modern mese

Eredeti kézirat

Volt egyszer egy királykisasszony
S volt egy poéta, óh be kár,
Királykisasszony volt a lányka
És a póéta is király
Királykisasszony és poéta
Együtt sétálnak estelen,
Be kár, hogy okos volt a lányka,
Mig a póéta esztelen.

Szegény volt a királykisasszony,
A fülébe nem volt buton
S hogy együtt mentek, mendegéltek,
Sűrűn megállt az uton.
Az uton volt számos üzlet
És kirakatba ékszerek,
És szólt a lényka immel-ámmal:
Tudom szeret... Igen, szeret...

— Én szeretem, sugta a költő,
— Hallja a hangom mint remeg,
És szólt a lányka álmódózva:
— Nézze e gyöngysor mily remek.
Dalból tűzők szebb gyöngyöt néked,
Megéneklek arcod, szemed,
És a királylány hozzátette
Csak úgy magában: Süsse meg!

S a költő verset írt az éjjel,
Egy rimes, zengő éneket,
S mig írt és írt vivódó lázban
Dehogy sejté a tényeket,
Hogy amig írta szép szerelmét,
Amely száz gyöngysorral felért,
A kisleány magát eladta
Néhány csillogó gyöngyszemért.

B. O.

Dóra

Eredeti kézirat.

Az ablakon a Tavasz áramlott. A tavasz ez a bolondvágyu, nagy bonyolult valóság. Behozta a csendes tavak illatát, a hegyekét és behozta a keleti asszonyvásárok félájujt bodító illatát.

Jód a kis kadett hátradült a székeben. Valami kis álom ez, sugta maga elé és ránézett az asszonyra.

Dóra szemei félig be voltak csukodva. Bársonyos pillái lezárodtak és ködös, meghalniáló szép volt ebben a félig öntudottan asszonyiaságában.

— Dóra! Dóra!

Az asszony felnézett. Szemében kimondhatatlanul benne volt a vágy. Olajos, sima teste mint egy megütött kigyó simult félig oldalait apanyaghoz. Édes, kábító illat tört elő formás kebleiből.

Dóra, fulta ei a kadett, de nem tudott tovább beszélni. Nem. Pedig elszerette volna mesélni és sirni a Tavaszidőben kinos, holtracsigázott férfiszerelmét.

Elsirni ebben a káprázatban, lehunyt szemekkel. Némán. Fehéren. Álmodon.

Az asszony megértette ezt a néma szenvedő valót. Felsikoltva remegett meg formás teste.

Odalépett a fiuhöz.

Odakuszálta gyönyörű fejét a széles mellekre. Melleben megbizsergett a pillanat kéje.

Lázban vonódott a teste. A teste, az a gyönyörű alkotás, mely feszülve sugározta ki magából a fejedelmet. A Fejedelmi. Szépet.

Ajkai lázban rátapadtak a kadett ajkaira. Hozásimult, mind a kint zongó Tavaszéj. Rózsáligetek illata keringet és a márványos, hófehér asszonycombjai széttáruitak.

Megfeledezve, sikoltva halkult el kis szöke, asszonyfején a káprázat. Oh. Gyerek. Gyerek.

Fellángoló akarása felzugott. Kérte az éj a jóságot és a szépet.

A fiu elcsitult. Az asszony lenyhedve csuklott hátra. Édes, megbizsergető valóság áramlott szét szoborszőgeletén forró, beteljesült testének.

Szakadt az éj. Lázongtak a lekötözött titánok. Hosszu sávokban siklott a Hold. Fehér fényt bővett a tájra.

Fonódárczábbal ölekezett a fényes Világegyetem.

D. A.

Három új szó:

„Koprol” legjobb hashajtó.

Andra

Eredeti kézirat

Csipkésen, forrón, illatosan állt előttem a kis Andra. Rája hulltam és lecsókoltam a szemeit.

Azután a bugyit is lehuzta és egészen meztelen volt.

Röhejes mámorba, százféle szüzi szerelembe fonódtunk össze.

Sejtelem-csókokat leheltem álmatag combjai közé.

Durva, cédá öröm hajtott bele-marni a válperecekbe, a térkalá-csokba. Muzsikus, szent nyikorgásban feszültek a láncsontok.

Csendes tajfunok remegtették emelkedő velőmet. Mégegyszer és mégegyszer...

És mindig ujjá lett az erőm. Beléje fonnyadtam, beléje hervadtam. Vágyódás, régi álom teljessége vitt...

Süvöltöttek bennem az elnyűt Erők. Halál-daccal szívódtam ajkára és szorítottam bársonyos, fehér, meztelen, puha, nyulánk testét. Édes, apró ölét gyötörtem. Halott, szomjas vágygal haraptam drága, friss keblebe.

Meztelen szépségét vidáman bontogatta, mutogatta. Combjai között angyali, vörös csatt fénylett.

Hunyt szemekkel feküdt előttem Andra, mint egy virágos, szüzi halott.

Melegedtem égő combjai közt, faltam suttogó, drága szavait. amelyekkel jutalmazta csókjaimat. Buzgóságom nem lohadt és újra és újra adtam neki — mennyet, erőt, tüzet.

Jób Márton.

Perverzítás

Irta Csöppike.

A perverzítás eddig üzött fajai nem elégítenek ki, utálom.

Csodálatos. A nők nehezen vehetők reá, de azután annál lelke-sebb hívei. Szeretőimmal hiába akarnék már a természet parancsai szerint élni, nem engednek.

Viszont hiába akarom magammal elhitetni, hogy ez a helyesebb, jobb s kejeesebb. A természet szava mind untalan belekontárkodikélvezetembe, s elégedetlenné, ingerültté teszi.

Egy egy orgia után úgy érzem magam, mint a rossz gazda, aki drága pénzen vásárol silány holmit s csak mikor pénzét már kiadla, veszi észre, hogy becsapták.

Ma is mikor elváltam kedvesemtől, lehangozt, szomorú voltam.

— Mi bajod? — kérde aggódva.

Sugár természetű, remek idomu leány. Maga a megtestesült női szépség. De kicsoda bestia.

— Mi bajom? — ismételtam a kérdést ingerülten, s tekintetem végigsiklott isteni testén. Csak az ing volt rajta.

Bántott, és fájt, hogy én ezt a szép, ezt a fenséges nőt, ezt a márványtestet nem úgy szeretem, mint ahogy kellene.

Izgaltott s egyuttal bosszantott csodaszép teste.

Valami ellenállhatatlan vágytól üzve, hirtelen átöleltem s vad állati dühvel haraptam vállába.

Fogaim belemélyedtek puha illatos husába, s forró, rubintos vér serkedt ki nyomán.

A lány felsikoltott s dühösen lökött el magát. A társ az ingét s a mozdóhátát olt.

Láttam amint piros meleg vére végigpatazkzik keblén, csipőjén s

A fehér Dominikánus

Egy fiatal leány kalandos története

A Káviár Könyvek legközelebbi száma

egy csep végig szaladt feszes, domboru hasán.

A leány szidott, átkozott, elnevezett tigrisnek, vérszopó lidércnek, de én nem feleltem.

Jól esett, hogy a lánynak fájdalmat okozhattam.

Mintha csak rajta akartam volna a megutált perverzítés átkozott

gyönyöreit, elégedetten, kárörömmel néztem, mint mossa le hófehér testéről a vért.

Mikor az utolsó vércsikot is letörölte, elmentem.

Szent György érezhetett ilyen megelégedést, amikor a sárkány testébe szurta lándzsáját.

Proletársors

Eredeti kézirat

Rózsai apja egyszerű munkásember volt. A nagyapja is Ő maga is Gyárba járt: dolgozott. Már mint tízéves kis lány.

Az idő meg haladt közben: előre.

A dolog megizmosította. Hajdan kis lábacska, karja megteltek, meg ruganyosodtak. A vállán sem látszottak már a sovány, kislányos csontok. Nem. Hófehér lett a bőre és puhán gömbölyödött rajta a fiatal, finom hus.

A keblei is, azok a tízéves korban még jóformán nem is létező parányi halmok, megnövekedtek, megduzzadtak.

És ha déli pihenőben kergetődni kezdtek a lányok a gyárudvaron, a Rózsai ruganyos, nagy melle a szaladás közben úgy remegett, a feszes, domborodó halmok úgy imbolyogtak, úgy verdesték, duzzasztották a könnyű kis bluz átlátszó batistját, hogy még a legszűzebb, legbutább gyári sihederben is megmozdult valami különös, mámoros érzés és kiszaladt a száján:

— Jó volna...

És a sok közül Szabó Jóska gondolta ezt a legerősebben, mert igazán kezdett forgolódni a lány körül.

Annyira, hogy következő vasárnap már együtt mentek a cukrázdába és onnan a moziba.

A mozi nagyon szép volt. És főleg jó. A sötét.

És Rózsai észrevette, hogy ő tulajdonképpen nagyon szép, a teste kíváncsú, forró és rájött, hogy bizony a szerelem nem éppen megveendő, sőt igen igen jó dolog.

Pedig még nem is tudott mindent. Nem is esett át mindenben. Mert azt nem engedte. Mindent de azt nem. Ő tisztességes lány és az is marad. Az.

Szabó Jóska nem erőltette. Ráérő azzal. Eljön az majd magától. És csak járt tovább a lánnyal, csak hozta a csokoládét és vitte a moziba.

Közben többször kijelentette, hogy ha jön a huszonöt százalékos emelés, — hát feleségűt veszi a Rózsai.

Ezt pedig majális előtt mondta.

Mert majális után már nem mondott semmit. Sőt el is utazott és Rózsai nem látta többet.

De a majális: az szép volt.

Erdő, madárdal, zene, tánc, fehér-ruha, sör, szürkület, bokor és szerelem.

Rózsai átesett mindegyiken.

Érezte a szürkületet is, a sört is, na meg a szerelmet is. Azt érezte a legjobban. Ilyen nagyon még nem is érezte. Igaz, hogy nem akarta, de ha jött. Igaz, hogy görcsösen igyekezett magát kiszabadítani a Jóska öleléséből — de nem ment.

Ellenben az is igaz, ha nagyon akarta, ellökhette volna magát. De ugylátszik nem nagyon akarta. Mert a karja ernyedten hullott alá és engedelmesen csuklott le a bokor mellé.

Azért jó volt.

Csak egy kis baj esett a fehér ruhán. Takargatta is magát. Ugy osont haza, a házak mellett azon az éjszakán a Rózsai.

Senki sem vette észre.

És Rózsai, a szegény, buta kis Rózsai boldog volt.

Hiszen nagy dolog, ezen átesni — és mi más öröme lehet egy ilyen szegény lánynak.

Csak akkor döbbsen meg egy küssé, mikor kezdett valamit észre venni. Pedig nem is volt az valami nagy dolog.

(Folytatjuk.)

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly szép arcöd?

— A Madonna krémétől?

— Hol vetted?

— Az új belvárosi Madonna gyógyszerárban, szemben a Mühle virágüzlettel.

Autó- és géptulajdonosok figyelmébe. Autóblokkok, valamint mindenféle más gépalkatrészek hegesztése autógénnel gyorsan és precízen úgy helyben mint vidéken, szolid árak mellett eszközölte nek Krohn Ferenc, fémipari vállalat, Timișoara, II. Ujtér 4.

Legelegánsabb és leg-tartósabb

női és férfi cipők készülnék

Schwasta cipésműhelyében.

TIMIȘOARA III. Dózsa utca 6.

Gyors munka! Pontos kiszolgálás!

Diszített filz és bársonykalapok

bármilyen színben és formában kaphatók. Férfi és nőikalapok renoválása. **Tuvicsák, Gyár., Bárány-utca 4**

Marossi Károly
url szabó

III. Csáky u. 8. Bejárat Dózsa utcából
Alapítva 1877

Készíti a legelegánsabb, leg-tartósabb és legolcsóbb öltönyöket, felöltöket és télikabátokat.

Hirdessen a lapunkban

A teória

— Eredeti kézirat —

Szekeres Imre hetedik gimnázista volt. Szép fiú. De aféle nyugá, pirulós, örökké szerelmes, zavarba-jövő, kis-fius nagy fiú. Dacára annak, hogy a nyáron már átesett a tűzkeresztségen. Egy örömlány ványadt karjai között már megtanulta ő is, mi az: szerelni.

Ez azonban korántsem változtatott rajta, sőt ezután még inkább pirult, ha nővel találkozott alamuszi szemei, mert rögtön „arra” is gondolt. De megmaradt szerelmesnek, sőt gyulékonyabb volt, mint valaha. Természetesen mindig abba lett szerelmes, akit meglátott, aki a közelében volt.

Most éppen sógornőjébe, Marietta. Pedig csak három napja, hogy látja, hogy megismerte.

Marietta huszonkétéves, leánynak látszó, fiatal özvegy volt. Bátyja feleségének a huga. S most ott élt nővérénél. És nagyon kedvesen fogadta a kis rokont. Becézte, gondoskodott róla, úgy, hogy a fiú már másnap fűlig szerelmes lett.

Szekeres Imre ugynevezett kosztban és kvártélyban volt a bátyjánál. Az otthoni gimnáziumban bizonyos okok miatt tarthatatlanná vált a helyzete. Elhozták hát ide, a bátyjához, más városba, más intézetbe...

Gyönyörű őszi nap volt. Forró szeptembereleji délután. Imre jelenleg sem nem pirult, de még szerelmére sem gondolt, hanem tanult. Igaz, keservesen. De ilyen az első lecke. Diákszobája ajtaja csak be volt téve, a szomszéd szobából áthallatszottak a beszédhangok.

Bátyja kártyázott benn — mint rendesen — a vármegyei főjegyzővel. Közben persze beszélgettek. És ez a beszéd arra készítette lassan Imrét, hogy ne a latin szavakra koncentrálja teljes figyelmét.

A főjegyző azt vitatta ugyanis, hogy minden nő kapható. Értsd természetesen az asszonyokat, akiknek nincsen mit félniök semminemű következménytől.

Bátyja védelmébe fogadta az asszonyokat, — hiába, nős embernek hogy is tetszene ez a teória, — a főjegyző azonban tüzes agglegény modorban megtörte ellenállását.

— Ugyebár, magadnak is be kell vallanod, ha volna alkalmad, megcsálnád a feleséged. No, no, ne tiltakozz! Csak jönne ide be egy jóképű nő, lennének zárva az ajtók, ülne az öledbe, — szeretném látni, mondanád-e neki: kérem menjen, nekem nem kell. Nem, nem ezt tennéd te, kedves barátom!

A bátyja hallgatott, a főjegyző folytatta:

— Nos kérlek és ha így áll a dolog velünk, férfiakkal, miért ne lenne ilyen az asszony is, ki tudvalevőleg forróbb s ha fel van izgatva: mohóbb, követelőbb, inkább elveszíti a fejét... S ha megvan a jó alkalom és felizgatja őt egy férfi, miért legyen önmegtartózkodó? És főleg gondold, hogy tud uralkodni magán? Nem! Alkalom szüli a tolvajt, kedves barátom és légy nyugodt, nem hagyja kihasználatlanul az alkalmat, ha föl van kavarva a vére, egy se mondaná: nem!...

Imrében pedig zakatolni, dolgozni kezdtek a szavak és nagy, nagy igazságot velt bennük látni. A főjegyzőnek mindenesetre igaza van, — gondolta.

És ez a teória motoszkált az agyában akkor is, amikor vacsorához ültek, akkor is, mikor bájos sógornője a legizletesebb falatokat rakta a tányérjára és pajkosan magához vona:

— Nehogy azt mondja majd ez a szép fiú, hogy éhezelt nálunk.

Sőt még akkor is ez járt az eszében, amikor levetkőzött és mintegy öntudat nélkül, csak gépiesen mondta:

— Köszönöm, —

amikor Marietta a szomszéd szobából kedvesen kikiáltott ágyából:

— Ha azután víz kellene Imre, itt van a pohárszéken.

Amikor pedig eloltotta a villanyt, gondolatai mind veszedelmesebben és veszedelmesebben kezdtek ostromolni.

— Vajjon mit szólna Martette, ha átmennék hozzá? Szóltanul. Csak ráborulnék, csókolnám. Csókolnám és melléje bujnák és ostromolnám, vad, harapó, lángragyult szerelemmel, amíg át nem engedné magát.

Erre a gondolatra azután nagyon elpirult. Szerencse, hogy senki sem látja, gondolta, de azért mégis, ösztönszerűleg behuzta a fejét a takaró alá.

Hiába. Ilyenkor olyan jó a sötét. Ugy visz, úgy hevít, olyan bátorságot ad, úgy elbódít. Ilyenkor hajlandó az ember a nagy bolondságokra.

És Imre maga előtt látta a szomszéd szoba ágyát és benne az asszonyt. Aki fiatal, aki szép, aki be szerelmes.

— Hogy duzzaszthatják erős, telt vonalai könnyű kis ingét... Milyen jó lenne hozzáfeszülni ahhoz az imádott testhez és beszívni szerelmesen izgató illatát...

A teória pedig biztatta:

— Menj... győzni fogsz... menj. Fiatal asszony... forró, remegő és özvegy... Alighogy megismerte, mi az a férfi, mi az a szerelem, egyedül maradt, férfi nélkül... Hogy vágyhatja az életet a tüzet... hát ebben ne ébredjen föl a kék, hát ez ne lenne kapható? Mondaná ez, hogy nem...?

És Imre szegény feje, maga se tudta, hogy és mint, szédülő homlokkal, zakatoló aggyal, duzzadt vággal ott állt a Marietta ágya előtt.

Sötét volt, de a sötétből is előragyogott, kivilágított a fiatal asszony telt, gömbölyű, hófehér, puha válla...

A takaró pedig, a könnyű nyári takaró úgy odafeszült szabályos testére, hogy Imre egy szobrot látott maga előtt feküdni, egy gyönyörű, pihenő asszonyszobrot.

Ez a szobor pihegett, ez a szobor élt, ennek a szobornak előredomborodó rózsásközepű melle lágyan, halkan, alig észrevehetően hullámozott.

Nem várt. Reszkető kezei elindultak a szunyadó test felé, amikor Marietta hirtelen fölriadt. Talán valami rosszat álmodott, vagy megérezte, hogy nézik? Lehet. Elég az hozzá, hogy fölébredt. Egy sötét alak állt előtte. Föl-sikoltott:

— Ki az?

Egy csavarintás, az éjjeli szekrényen kigyult a villany.

Imrét fejbeütötte, rajtakapta, kizozanitotta a fény. És lehűtötte.

— Te vagy az Imre? Mit akarsz?

A fiú zavarba jött. Nagyokat nyelt, értelmetlenül hebegett, majd rekedten, kapkodva kezdett beszélni olyan ember módjára, aki amikor beszélni kezd, még nem tudja, mit fog mondani:

— En? En kérek... kérek... egy pohár vizet...

Györy Endre.

A Káviár mint detektív

Leányrablás.

Vadnai, a sokszoros milliomos, akinek Pogány az életét mentette meg, halából egy autót is ajándékozott, kötelezven magát a hozzávaló soffört és garaszt is fizetni. Az autónak Pogány nagyon megörült, mert ezáltal függetlenné tette magát a vasutól és bérkocsitól. Ettől kezdve még gyorsabban és még sikeresebben folytathatta nyomozásait, amelyek már eddig is világhírt szereztek számára.

Egy nyáron, amikor fontosabb ügyei nem voliak, Pogány pihenőre vágyott, amit egy három héti újszólván éjjel nappal tartó nyomozás után valóban megérdemelt. A pihenés helyéül G. fürdőt választotta és természetesen autón robogott oda, amelyet egy rendkívül ügyes fiatal ember, Huszár Bandi vezetett. Talán mondani sem kell, hogy Pogány nem igazi neve alatt szerepelt a fürdőhelyen. Ennek vendégkönyvébe mint Ormai Artur írta be magát.

Mindjárt az első hét végén a fürdőbeli urak, akikkel ismeretségbe jutott, meghívták Pogányt egy turista kirándulásra a hegyek közé. A nagy detektív szórakozásból szívesen gyalogolt, de különben a hegyi utakon autóját ugysem használhatta.

Éppen készülődött Pogány, hogy a kiránduló társasághoz csatlakozzék, mikor lenézve az első emeleti terrasról, két lovast látott a fürdőépület felé közeledni. Az egyik lovas csinos, fiatal hölgy volt, a másik pedig elegáns fiatalember. Ugy látszik, sétalovaglást tettek kettesben.

Minél tovább nézte Pogány a fiatalembert, ez annál ismerősebbnek tűnt fel előtte. Ez az orr, ezek a szemek! A detektív eltűnődött, ugyan ki lehet ez az ember? Végre egy név jutott az eszébe: Krizsán Tihamér.

— Ejha! — dörögte a detektív — hát ez, hogy került ide és még hozzá ilyen elváltozott alakban? Hiszen én ezt az uracskát ezelőtt öt hónappal tartóztattam le Bécsben, mint egy nagy ékszerlopás tettesét! Azóta ugyan egy kis angolbajuszt és pofaszakállat növesztett, ezenkívül most nem szőke hanem barna, de azért most már

megismerem! Ugy látszik, a jómadárnak sikerült a vizsgálati fogságból megszöknie és most valami új szélhámossgot tervez! Voltaképpen rögtön lefűlelhetném, de azt hiszem, ezért kár volna a mai kirándulást feláldozni.

— Jöjjön már Ormai ur — szolt egy fiatal ember, a teraszra fellépve. — Pár perc múlva indulunk.

Aki a detektívet így invitálta, egy fiatal földbirtokos volt a környékről, névszerint Gáspár Gyula.

— Megyek már — felelt Pogány, — De mondja csak Gáspár ur, ki az a csinos hölgy ott lóháton?

Gáspár arca elborult erre a kérdésre és szinte szomorúan felelt:

— A környék leggazdagabb urának, Körösházi Andrásnak egyetlen leánya.

— És a mellette lovagló férfi?

— Az pedig Dobokai Oszkár, állítólag szintén földbirtokos, Erdélyből. Egyébként már egy hete fürdővendég.

— Én csak most látom először!

— Ennek oka az, hogy az egész napot ott tölti a szomszéd Köröskényben, ahol sajnos, nagyon szívesen látott vendég.

— Ön ugylátszik nem igen szenvedheti ezt a Dobokait.

— Valóban Ormai ur; több okom van, hogy ne nézzek reá jó szemmel.

Gáspár hangja remegett a felindulástól. Pogány látta amint ökölbe szorította a kezét. A detektív, aki a fiatal, rokonszenves földbirtokossal már az első napokban barátságot kötött, sejteni kezdett valamit és folytatta kérdéseit:

— Ha nem vagyok indiszkrét, nem mondanná el a legfőbb okot?

— Önnek elmondom — felelt Gáspár — majd csak az uton, mert már mennünk kell.

A kiránduló társaság elindult és Gáspár az uton Pogányhoz csatlakozva elbeszélte, hogy a Köröskényi-leánnyal még tavaly ismeretséget kötött és az ismeretségből végül szerelem lett, úgy, hogy már az eljegyzésről beszéltek. Ugy egy hónappal ezelőtt azonban valami csekélység miatt összekoccanás volt közte és a lány közt, aki azóta elhidegült tőle.

— Ezután voltam még néhány-szor náluk — folytatta Gáspár —

de a leány egy idő óta nyilvánosan is mutatkozott ezzel a Dobokaival, aki most is kíséri.

— Szóval önt kiűzték a nyeregéből, Gáspár barátom. No de azért ne essék kétségbe. Ha csupán ez a baj, akkor pár nap alatt minden jóra fordul. Erre szavamat adom.

— Köszönöm — felelt Gáspár meghatóttan — de hát hogyan volna ön képes ezt megcselekedni?

— Ezt csak bizza rám. Ma szórakozni akarunk, holnap pedig majd hozzálátunk a munkához.

*

Huszár Bandi sofför arra használta fel gazdája gyalog kirándulását, hogy az autót alaposan megtisztítsa.

Dél már rég elmúlt, mikor a soffér még mindig az autó alatt fektült és dolgozott. Egyszer csak egy hang hallatszott a közelből.

— Halló! Ki van ott?

— Mi a baj? — Kérdezte a sofför kedvetlenül.

— Azt szeretném tudni, kié ez a kocsi?

— Hát a gazdámé.

— Ezt maga nélkül is tudom, barátom. De ki a gazdája?

— Ormai Oszkár ur, ha minden áron tudni akarja.

— És hol van ő most?

— Kirándulni ment az apostolok lován.

— Ahá, a turistákkal ment el.

— Eltalálta! — mormogott Huszár és nyugodtan tovább dolgozott.

— Hallja sofför, ha hajlandó egy kis pénzt keresni, bujjon elő a kocsialól, hadd beszéljek a fejével.

Huszár Bandi kimászott és mikor meglátta, hogy kivel beszél, majdnem hanyatesett a meglepetéstől. De Pogány mellett ő is beletanult egy kicsit a detektív mesterségébe és így csakhamar uralkodott magán. Az ugyanis, aki megszólította, nem volt más, mint Dobokai, az ékszerbolvaj, akinek elfogatásánál Bécsben ő is ott volt, de persze nagy pápaszemmel. Így aztán ő megismerte a gazembert még új maszkjában is, az ellenben nem ismerhette meg őt.

— Parancsol valamit? — kérdezte szolgálatkészen.

— Szeretném, ha megkaphatnám egy délutánra az autót — szól Dobokai — Nem kívánom ingyen fizeték érte. Nem első eset, hogy sofförök a gazdájuk távollétében a kocsijukat nekem kölcsön adják.

Huszár a fűleit hegyezte, mert azonnal tudta, hogy a szög csakhamar ki fog bujni a zsákból.

— Sajnálom uram, de nem tehetem.

— A gazdája nem fog megtudni semmit.

— Az autót nem bizom idegenre! Hátha nem is ért a vezetéséhez.

— Hát jól van, vezesse maga az autót. Mire a gazdája hazatér, maga már otthon lesz. Csak egy darabig kell mennünk a Köröskényi úton. Ismeri ezt az utat.

— Nem! — felelt Huszár. — Pedig úgy ismerte, mint a tenyerét.

— No, ez se baj, majd én megmutattam. A gazdájától ne tartson, mert még ha baja lenne is, én majd szólok nála a maga érdekében. De tudnunk kell azonnal. Tudja, hol a Köröskényi kastély.

— De nekem át kell öltöznöm előbb. Csupa maszat vagyok.

— Nem tesz semmit. Fődolog, hogy ne vesztessük az időt. Itt van előleg. A többi utközben kapja meg.

Az ál-Dobokai beugrott az autóbába. Huszár megindította a motort és az autót csakhamar vigan robogott a köröskényi úton. Öt perc múlva elérték a kastélyt.

Egy fiatal hölgy kirándulásra készen a verendán állt és azonnal leszaladt. Felült Dobokai mellé az autóbába.

— A soffőr utasításokat kapott, hogy merre menjen és Huszár nagy gyorsasággal vezette az autót. Közben azonban folyton fűlelt, hogy utasai mit beszélnek.

— Azt hittem, már nem is jössz, hisz két órára ígérted! — szólt a leány.

— Bocsás meg, hogy várnod kellett, de nagyon nehéz volt autót szerezniem.

— Sokáig nem maradhatunk ám el Oszkár! Uzsonára itthon kell lennünk!

Közben Huszár parancsot kapott, hogy kanyaradjon be az erdőn keresztülvezető dűlőutra. Ott egyszer csak meg szólalt Dobokai.

— Álljon meg soffőr! Le akarom szakítani ezt a különös virágot!

Huszár szót fogadott. Ekkor azonban olyas valami történt, amiről nem is álmodott. Két oldalról, a fák és bokrok közül egy csomó álarcos férfi rohant elő. A soffőr rögtön felismerte a helyzetet: Dobokai ös-

szejátszott ezekkel az emberekkel és az, hogy virágot akart szakítani, csak ürügy volt, hogy az autót ezen a helyen feltűnés nélkül megállíthassa.

A lány nagyot sikoltott az ijedségtől. Huszár még csak kísérletet sem tehetett arra, hogy a kocsit újra megindítsa, mert az autót előtt két bandita állott revolverrel, amelyet mellének szegeztek. Huszár azonban gyorsabb volt: hirtelen ő is előrántotta revolverét és elsütötte. A két álarcos közül az egyik földre zuhant. A következő pillanatban a soffőr vagy féltucat fegyveres emberrel állott harcban és nemsokára olyan ütést kapott a fejére, hogy elszédült és összeesett.

Miközben ismét magához tért, ott találta magát megkötözve az autót mellett az erdőben. Sem Dobokai, sem a leány nem volt látható sehol. Csupán két álarcos bandita sétált körülötte.

Nemsokára másik két ember jött az autóhoz. Huszárt lábra állították, köteleiket levették és magukkal vonszolták.

Időközben besötétedett. Huszár leverten látta, hogy az autót őrizetlenül ott marad az erdei úton. Előre félt Pogántól, hogy mit fog ez mondani, ha megtudja, hogy kihagyta csálni magát az autót.

A két bandita egy darabig az erdőben vezette Huszárt, de aztán kiértek az erdőből és egy falu felé tartottak és ennek legelső házánál megálltak vele. Ott sajátosok köpogtatásukra a kapu megnyílt és Huszár nemsokára egy gyertyákkal világított alacson, piszkos szobába ért, ahová pár perc múlva az elrabolt leányt, Köröskényi Ellát is bevezették. A szegény hölgy embertelen módon össze volt kötözve, de most megszabadították kötelekeitől és leültették egy székre. Aztán az egyik álarcos megszólalt:

— Nagyon sajnáljuk kisasszony, hogy ilyen módhoz kellett folya modnunk. De megnyugtattam, hogy rossz szándékaink nincsenek. Csak arra kérem, hogy csendesesen viselkedjék.

A leány felugrott és hangosan kiáltott:

— Szégyen, hogy így bánnak velem, egy uri. leánnyal. De atyám majd meg fog ezért fizetni. Hiába van álarc, atyám ki fogja magukat nyomoztatni és akkor jaj maguknak!

A banditák röhögtek.

— Ostoba asszonybeszéd. De térjünk a dologra. Kisasszony maga itt fog maradni, amíg atyja nem lesz hajlandó teljesíteni kívánságainkat.

— Hogy értik ezt? — kérdezte a lány megvető pillantással.

Az álarcosok vezére keresztbe fonta karját.

— Ugy értjük kisasszony, hogy maga egy levelet fog írni a kedves papájának. Majd én diktálom a levelet.

A lány kezei ökölbe szorultak.

— Most már tudok mindent. Tehát egy zsaroló banda hatalmába kerültem. Azért csaltak el hazulról séta autózás ürügy alatt, hogy elraboljanak, aztán atyámtól váltságdíjat csikarjanak ki. Csakhogy ez egyszer megjárták, mert én nem fogok írni atyámnak egy sort sem, inkább kész vagyok meghalni.

— No majd meglátjuk — szólt a vezér. Mi ötvenezer frankot követelünk atyájától, mert tudjuk, hogy ma még ennél is több pénzt kapott. Ha ön kisasszony nem hajlandó a levelet megírni, akkor még ma éjjel felkeressük kedves atyját és hogy mit fogunk csinálni ezért, nem állok jó.

A lány összeresztette. Atyját az imádásig szerette és megrémült még a gondolatától is, hogy a jó öregnek miatta valami baja eshetik.

— És mit irjak atyámnak? — kérdezte szeliden.

— Irja a dolgot úgy, amint van: hogy hatalmunkba került és ha nem küld a levél vívőjével ötvenezer frankot, akkor sohasem fog önről hirt hallani. Ott van papiros, toll, tinta az asztalon.

Huszár Bandi, aki mindezt végighallgatta, most isszonyu dühbe jött. Rendkívül szégyelte, hogy voltaképpen ő az oka mindennek és az utolsó percekben vakmerő elhatározás érelődött meg benne.

Mikor a leány az asztal felé indult, hogy a levelet megírja, Huszár hirtelen előrántotta másik revolverét, amelyet a banditák elfelejtettek nála megkeresni és fejbeágva a két álarcost, akik mellette álltak, háromszor a többiek közé lőtt. A támadt kavarodásban aztán a leányhoz ugrott, őt fölkapta és kirohant vele az ajtón.

Alig futott terhével vagy husz lépést, a sötétségben két alak ugrott eléje. Az egyik megragadta őt a gallérjánál, a másik pedig ezt kiáltotta: (Folytatjuk)

F É R F I V É R

EREDET! KÉZIRAT — IRTA: GYÖRY ENDRE

AZ EDDIG KÖZÖLT RÉSZEK RÖVID TARTALMA: János, a színházi plakátragasztó, aki máskülönbén megnyerő külsejű szép férfi, megismerkedik egy gazdag negyve éves nővel, aki kitártja. Hónapok múlva tudatára ébred tetteinek s most már mint elegáns gazdag ember, szakít a nővel s Olgába, a színház egyik gyönyörű táncosnőjébe lesz szerelmes. Olga viszonzozza szerelmét, jól élnek, de János sorsába ismét beleszól a vére: újabb szerelemre gyulad Olga gyönyörű társalkodónőjébe, Annába. Anna enged a kérésnek, de kiköti, hogyha nem lesz állandó szeretője, elárulja Olgának. Olga most jött haza autón és Jánost szobájába hívja. A férfi unottan fekszik melléje.

Olga hullámos, bizserégtető testmozdulatokkal hajította.

— Miért vagy olyan fáradt?

János összeszedte magát. Ráforrt a nőre erősen, feszesen, vad, harapó csókot forrasztott a remegő ajkakra.

A csók ma keserű, megszokott, mindennapi volt.

VII. FEJEZET

Olga sietve fejezte be toalettjét. Egy pár festékvonás még a szeme alatt, az ajkán. Anna a selyemszoknya ráncait igazította még meg. Lenn türelmetlenül túlkölt a soffőr.

— Elkésik, — szólt Anna és Jánosra gondolt. Most jön ő. Megszokta már ezt az életet. Az egész napból csak ezt a pár órát élte. Dolgozott vetélytársnője oldalán, türe a szeszélyeit is, hogy korlátlanul bírja a férfit, de ezen a pár órán át ő élt.

János meghódolt neki is. Rá sem vágyott már, betelt vele is, utálta már, megszokta már őt is, de Anna mindennap magára kényszerítette. Nagy fegyver volt a kezében és János engedelmeskedett. Tudta, ha valaki elárulja, vége van. Az életnek a pénznek. Már így is elég jelenete volt Olgával: miért olyan fáradt, miért olyan hideg.

Amennyire hült ki ő, annál forróbb, követelőbb lett a két nő.

— Elkésik, — szólt ismét Anna, mikor látta, hogy a művésznő még mindig egy hajtincset akar előfodorítani kalapjának széles pere-me alól.

— Megyek... megyek... szólt és futtában bizalmasan hozzátette: azután vigyázz Anna az urra. János ma olyan különös, szomorú, ábrándozó, tartsd szíval, vidítsd föl amennyire lehet...

Leszaladt a lépcsőkön, a soffőr bevágta a gépkocsi ajtaját.

Lassan elhallt a dübörgés.

János a nyitott ablak mellett ült és kibámolt a nyüzsgő boulevardra.

Este volt.

A lámpák és a csillogó kirakattáblák pazar fénybe vonták az aszfaltot. Elegáns párok suhantak tova. Kocsik, autók robogtak el. Jólöltözöt zsúfiuk ingyen szemlét tartottak a diszkrétén tovasurranó félvilági nők felett. Most választottak. Messziről, a sarok felől zenehangokat hozott a szél. Egy-egy apacslegény vad kacagással ragadt belé a kapuk alatt huzódó vagy az éjjeli mulatók felé induló apacslányokba. Rongyos, zülött alakok, de arcukon olyan nagy, széles jókedv, olyan korlátlan szabadságérzet honolt, hogy bizonyára nem cserélték volna egyikével sem azoknak a finom uracsoknak, akik hanyag léptekkel indultak a színház irányába.

Megkezdődött a fényes, pezsgő, forrongó éjszakai élet.

János csak ült és nézett.

A napok óta érzett kedvtelenség és fáradtság kitört belőle. Mert napok óta kinozta valami elégedetlenség, halálos unalom, nem tudta miye hiányzik, mire vágyik. Hisz az övé volt a legszebb nő, a legpompásabb test. Ő maga elegáns volt és szórhatta a pénzt, maga elé varázsolhatta, amit szemé szája kívánt. Töprengett hát, miye hiányzik, mi árnyékolja be életét, mi az, ami ránehezedik kinosan, nyomasztóan?

Most, ebben a pillanatban gyult fel agyában a nagy, elkeserítő tudat:

Szabad akar lenni, szabad!

Visszaemlékezett arra a pillanatra, amikor örömjongva szabadult meg attól a rettenetes asszonytól.

És most?

De hiszen most éppen olyan rabszolga. Ugyanaz a sorvadó,

vágyó, szabadságot áhító rabszolga. Hogy rabszolgatartója szép és fiatal? Ezért nem vette észre szomorú sorsát, de azért csak rabszolga. Most már érzi, most már ráésmélt.

Anna belépett. Odament a töprengő férfi mellé. Hozzásimult. Lágyan, szerelmesen csókolta meg:

Elment, János!

Várt. A férfi becsüdt arcán végigrándult minden izom. Hallgatott. Lenyügözte a nagy, halálos fáradtság és a forrongó, tomboló gondolatok.

Anna magához vonta.

— Gyere...

Szemeiben fölcsillogott a férfiszomszjas asszonytűz, testén már átremegett a gyönyör közelsége.

— Gyere...

János lefejtette magáról a kívánó, maga felé vonó karokat.

— Engedj... Hagyj...

A szavak tompán, durván hangzottak el.

Anna szemeiben ijesztő láng lobogott fel. Rámert a lázadóra. Elfojtotta előreiőrő vad indulatát. Ismét a férfi mellé simult. Beszélt. Szerelmes, hívogató, csalogató, forró szavakkal.

János érezte magához simulni a máskor olyan kíváncsú, vért-fölkorbácsoló nőtestet, de most utálat borzongott rajta végig, föluggott. Erős, szilárd léptekkel mérte végig a szobát.

Anna az ágyhoz lépett, vetkőzni kezdett. Erős, telt vonalai sorra emelkedtek elő a formákat elrejtő irigy fehérenmü-darabok alól.

János megegyeszer kimeredt a nyüzsgő boulevardra. Azután ránézett a nőre.

Az éppen lehajolt. A csipkés ing alól elővilágított izgató, telt keble. Hányszor játszott velük szerelmes, lázas kéjben, gondolta János.

Most érzéketlen maradt. Már ismerte, unta. Rászólt:

— Öltözzön föl Anna, hiába vetkőzik!

Anna összeresztette erre nem volt elkészülve. Nyílt lázadás. Minden asszonyi vágya és gőge egy nagy, hatalmas dühfolyam lázas vörösségében ömlött át arcán. Megvonaglott. Odalépett a férfi mellé. Az arcába szíszeggett:

— Parancsolom! — Kiegyenesedett. Büszkén, mint egy királynő. Végigszánguldozott rajta a düh, hangosan, hiszterikusan föl kacagott

...Mert ha nem, holnap mindent tud a barátnőd... és a nagy ur, a világszép férfi, mehet az utcára...

A férfiben csak most ébredt föl szégyenteljes helyzetének tudata. Most látta csak mi és ki ő. Milyen nyomorult, alárendelt szolgasorsot fednek pompás ruhái. Az első pillanatban a felháborodás ököibe szorította kezeit, hogy üssön, zuzon, de fékezte magát. Vasnyugalmat erőltetett magára, komor és néma maradt.

Elhatározta magát.

Egy rántás és összeszakadva hevert a földön a selyempizsama. Így, fehér, nyitott ingéből előemelkedő fejével, tüzelő homlokával, villogó szemeivel igazán olyan volt, mint egy megtestesült gyönyörű szobor.

Anna megfeszült minden tomboló dühéről, olyan szent, fanatikus, szerelmes, mohó tekintettel csodálta a férfit.

Az fölrántotta a szekrényajtót. Kutatott. Elővette régi, kopott táskáját, kifordultak belőle egykori ruhái. Magára rántotta a régi, rongyos kabátot, fejére huzta a gyűrött sapkát.

Mégegyszer kinézett az éjszakába.

Hívta a Város, hívta az Élet, megcirkogatta a Szabadság.

Indult.

Anna megdöbbsent.

— János... János...!

Utánarohant. Belékarolt, belécsimpaszkodott.

— Nem engedlek... nem szabad elmenned!

János lerázta magáról, durván. Kinyitotta az ajtót, de az előszoba ajtajánál megtorpant. Az ajtó zárva volt.

Anna utólért.

Megragadta a lányt:

— A kulcsot...!

Az fölsikoltott a fájó szorítás alatt:

— Nem... nem... János...!

A férfi dühöngött:

— A kulcsot... Te... Te...

— Nem...

Elengedte. Izmos testével neki-lódult az ajtónak. Recsegett, ropogott az ereszték, valamennyit engedett a zár.

Anna rárohant, átkarolta.

— János... János...

A férfiből előtört minden visszafojtott düh és keserűség. Megragadta a beléfogódzkodó nőt és vad erővel lódította el magától.

— Nyomorultak...
Ujból nekifeszült az ajtónak.
Egyszer... kétszer...

Annának vérzett a homloka. Sajgott minden tagja. Nem birt fölemelkedni, csak onnan nyögte a padlóról:

János, ne hagyj el János!

Az ajtó engedett. A férfi lero-hant a lépcsőkön, kilépett az éjszakába.

Megremegett.

Különös, vad, mámoros csókot lehelt homlokára a szabad, lüktető, igazi élet.

VIII. FEJEZET

Az ivlámpák pazar fényében meg-meg csillogott az aszfalt. Az elegáns járókelők kíváncsian fordultak utána az utcán tovarohanó férfinak. A kocsitól még egyre gördültek tova hosszú, véghétellen sorban az autók és kétfogatuak.

János csak ment. Üzte a fény, a pompa, megundorodott a pénztől, a csillogástól, eszébe hozták a rabszolgasorsot, meg rongyai is kirittak a tündöklő környezetből.

Lassankint elmaradoztak a fényes kirakatok, a széles bulevardok keskeny, piszkos utcákba szűkültek, a pazar éttermek, kávéházak helyett züllött éjjeli mulatók, hetedrangu bárók előtt pislákolt egy-egy sápadt lámpás. Borgóz, kacagó, ledér szó csapott ki az utcára.

János nekitámaszkodott egy vén falnak. Nagy darabokban hullott cipőjére a vakolat. Melle zilált a nagy futásban, agya megfeszített erővel lüktetett. A száguldó vér szörnyű zugását tulharsogta a lelkéből eleven, fiatal erővel feltörő szabadságérzet. Valami fölfoghatatlan, megmagyarázhatatlan örömmámor kerítelte hatalmába, valami nyomasztó, szörnyű álmóból ébredt. És olyan jól esett, olyan végtelenül jól a kijózanodás.

Lassan ment tovább. Óvatosan.

Kéjelegve szivta magába a levegőt és sajnált minden gyönyörűségteli percet, amelyik tovább rohant megállás nélkül. Meg szeretne volna állítani az időt. Ez a perc, ez az óra sohase muljon el.

Az utca észrevétlenül kiszélesedett, térbe torkollott. A liget padja észrevétlenül húzódtak meg a bokrok tövében. A leveleken, fákön vastag porréteg feküdt, A Város fonnyasztó csókja.

A szomszéd uccából festett ajku sötélszemű apacsleány fordult ki. János szemei összetalálkoztak az idegenvarázsú vad tekintettel. Szomjas lelkébe belékapott a nő-vágy. Ez a nő. Szerelemre termelt, egy éjszaka szerelmére termelt, egy éjszakát mámorba borító nő.

Megszólította.

A lány durcásan vágott vissza. Tovább ment.

Jánost elöntötte a vér. Megragadta a karját.

— Gyere velem...

— Nem, eressen...!

— Gyere...

A lány vadul beléharapott János kezébe.

János engedett. Ököibe feszült kezefejeiből kiserkent a vér. Észre sem vette. Durván nekikarolt a lánynak, megcsörgette a zsebeit, mára van elég pénz.

A sarkon éjjeli mulató lármája kiabált bele az éjszakába. János magával vonta a lányt.

Az engedett. Ment. Szembe ülték egymással. János fenéig hajította a likörös poharat. Belenézett a lány sötéten izzó szemeibe.

— Akarom, hogy szeress!

A lány fölnevetett. Kacéran hajolt feléje:

— És a pénz...? Mit fizetsz?

Jánost elfogta az indulat. Földitott:

Semmit! Akarom, hogy szeress és szeretni fogsz... mert akarom, mert vágyok Rád és mert férfi vagyok, fiatal férfi, te pedig nő, kíváncsú és pompás testű nő... nézz rám... szép vagyok én is, kívánnod kell engem... nem azért a pénzért...

Megragadta a csuklóját.

...Szép vagyok és erős. Nem vagyok férfi, nőt kívánó férfi? Hát kell a pénz...? A pénz kell?

A leány ki akarta szakítani kezét a férfiből.

— Eressz!

A vasmarok dühös szorítással forrt rá.

— Gyere velem.

— Nem... nem!

A férfi fölállt, vadul vonta maga után.

— Jössz!

— Nem... nem. Segítség!

Egy szálas apacsleány fölugrott a szomszéd asztalnál. Durván bele-ragadt a fiú vállába:

— Ne bántsd azt a leányt, te!

János elengedte a lányt, szembe-fordult a támadóval. Düh fogta el. Egy percre egymásba szegződött a

két vad férfitekintet. Szinte megmerevedve álltak ott egymással szemben, mint két életviadalra készülő, nőtkiküzdő him. A nőstény pedig meglapulva, félénk szemrebbenéssel huzódott el és onnan leste, melyik lesz a győztes, melyik viszi el majd zsákmányaként az éjszakába.

Az apacslegény nekigyürkőzött. Levetette a kabátját, föltúrta az inge ujját.

A kocsmazaj elült. A kétes közönség fölugrott a nyers gyalulatlán asztalok mellől, széles gyűrűt formálva a küzdők körül. A férfinepség durva röhejjel biztatta társát, a festett asszonynepség inkább a szép, puha fiu pártján volt és már előre is sajnálta.

Az öklök megfeszülve küzdöttek.

János érezte, már nem sokáig bírja a küzdelmet. Értette ezt a mesterséget is, hiszen hajdanában a legfélelmetesebb volt az utca-gyerekek között, de már elszokott a durvaságtól, meg ellenfele is jóval erősebb volt nála. Erősebb fizikumú és gyakorlottabb. Érezte, gyorsan kell vele végeznie, mert ha nem, kifulladás.

Összeszedte minden erejét és sújtott.

Ökle lecsapott, zuhanva és végső erőfeszítésben vágódott a másik arcába. Az megtántorodott és odavágódott a padok mellé.

Győzött.

A rögtönzött közönség heves tetszészajban tört ki, a hangzavarba azonban belevegült már néhány fenyegető szitkozódás is.

János szédült, de összeszedte magát. Inge ujjával végigtörölte homloka verejtékét, fölvette a kabátját.

Az apacslány melléje siklott. Borzas fejét melegen, forrón, szerelmesen szorította oda a győztes mellre.

Összezsaptak hangos koccintásban a poharak és vad szitkozódásban törtek ki az apacsok. Rossz szemmel nézték az idegen győzőt.

A lány megragadta János karját. Gyöngéden, de határozottan vonta magával kifelé. János ment amerre vitték. Az erős levegője éjszaka magához térítette, kijózanította. Magához szorította párját, erős forró szorításban és már ő vitte.

A liget bokrai között elrejtőzköd-

ve nyújtózkodott egy sötét, szerelmes pad.

Leültek.

A lány János ölébe hajtotta a fejét, egészen hozzásimult, melegen, vágyón szerelmesen.

A férfi erősen magához vonta. Hallgattak.

Érezte, lassan-lassan erősebb ritmusban morajlik a vére, érezte, hogy föl-föltörő remegésbe belevonaglik a nőnek forró láza.

Hátra csuklott a lányderék, János lassan, izva ráfeszítette a padra a remegő apacslányt. A testük egybeforr és érezték egymás hullámzását.

Karjával átfonta a pihegő testet, a lány remegő kezeivel utat nyitott ruháiban. A férfi belekábult az izgató ruha vejköző zajába és érezte a meleget, a testet, a leplezetlen, közvetlen testet.

Fölujongtak ordító, vijjongó szerelemmámborban.

Az éjszaka rájukborította ködös, titokzatos leplét és lihegő párzó gyönyörűségük hatalmas, föltörő áradatban zúgott bele a hömpölygő életbe.

Az éjszaka szárnyakon szerelemmuzsikát röpitett a végtelenségbe a hajnalszellő.

János nekifeszült vad tüzzel a lihegő nőnek.

Testén különös, sohasem érzett lángfolyam csapott végig.

...ez a nő..., az igazi nő: az övé ezt ő szerezte.

És gondolata belészáguldott előre a holnapba. Támadó teste alatt megvonaglott a nap nője és gondolatai buja kéjben pihentek meg a holnapon.

Holnap más lesz... holnap megint új, ismeretlen. (Vége.)



ÉJFÉLI TÁNC

ŐSZ

Eredeti kézirat.

Vágó Barna fölemelkedett az íróasztal mellől, kezével végigsimított összes haján és odalépett a nyitott ablakhoz.

Lenn lármázott a körut, nyüzsgött a tömeg.

Asszonyok lányok. Ruhák és se-lyem. Parföm és rizs. Lábak és vál-lak. Hőfehér, világító, üde női vál-lak.

Az alkonyi szél belébdorozott összes halántékába. Magas elegáns alakja előrehajolt. Nézett. Csak néz-té.

Kiabált a város, ujongott az élet, de ott messze, a hegyek fölött már sárgult a falevél, jött az Alkony.

De lenn mind vadabbul és va-dabbul zugott a láрма, pompázott a nő, ébredt a szerelem.

Vágó Barna is valami különöset érzett a szíve táján. Rég nem érezte azt, amit ma. Rég elfeledt asszony-vágyás lepte meg. Vágyta az asz-szonyt. A suhogó ruháju, selyembe simult, gyöngé vállu, pihegő mellű, szerelmes asszonyt.

Régen nem vágyta. Nem is em-lékszik rá. Elmosta az idő.

De most új erővel vágyott rá. És akarta.

A hegyekre szállt már az alkony, amikor elindult, hogy megkeresse az asszonyt, a nőt.

Kereste az Éjszakában.

Sokáig kereste.

És jóleső fiatalos emlék zilált föl szívében, amikor megtalálta. Amikor megtalálta és fölvitte az ő hideg, komor legénylakására.

Az elegáns művészszoba barátság-talan miliójét egy pillanat alatt át-varázsolta, fölmelegítette a nő.

Es megszédült Vágó Barna vén fe-je.

Az illattól, az emléktől, a hangu-lattól, a melegségtől, a puhaságtól, a rugalmasságtól.

Megszédült és elfogta az Aka-rás.

Akart, — de nem melegedett föl a teste,

akart, — de nem remegett át bő-rén a férfierős tűz,

akart, — de cserbe hagyta az erő,

akar', — de az csak holt akarás maradt.

A nő pedig, a meleg, puhatestű, forróbőrű fölpihegett a vágyban.

Selymeiből kibontakozott illatos teste, szerelmes hullámmásban kinál-kozott föl a férfinék.

Bőrén, azon az üde hamvas, hó-fehér bőrén vágyszikrák foszforesz-káltak lobogó remegésben.

Hiába

Vágó Barnát forróság öntötte el, dühös szégyenkező tehetetlen forró-ság. Végigsimította fölborzolt haját, odaszólt a nőnek:

Nincs kedvem, fáradt vagyok.

Leroskadtt a pamlagra, kezeibe te-mette fejét.

A nő hozzákuszott. Csókolta. Be-cézte, izgatta. Hívtá.

A férfi idegesen toltá el magá-tól.

— Menjen kérem.

Fölállt pénzt szórt az asztalra, odalépett az ablakhoz. Fáradt volt. Halálosan fáradt.

A hűvös éjszaka levegő jólesőleg simogatta végig tüzelő homlokát.

Kiábrándult.

A nő tanácstalanul ült a pamla-gon. Várt. Azután durcásan föl-vonta gömbölyű kis vállacska-ját és meg-i-gazította szöke haját. Meztelen göm-bölyű, puha kis formáit visszabujtat-ta a selyem fehérneműbe, fölöltö-zött.

Azután megint várt. Majd hirtelen retiküljébe rejtette a pénzt és kisietett.

Az ajtó becsapódott.

A férfi meg sem rebbent.

Csak állt és nézett.

Lenn a köruton már nem nyüzsgött az ember. Csak egy-egy autó zugott el. Es sétáltak Kevesen. Fél-világi nők, uracsok.

És a szél, a hűvös éjszaka szél seperi néha néha végig az aszfal-ton

Ott messze pedig, a hegyeken, élesen rajzolódott rá a látóhatárra egy magányos egyedülálló fa szomo-ru, sötét konturja.

És amikor úgy végigstívitett a szél, fekete, bus árnyékok váltak meg ró-la, lassan, fáradtan csüggedten alá-hulló száraz levelek.

Vágó Barna megborzongott.

— Itt az ősz. GYÖRÝ ENDRE

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van
fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timișoara-Fabrica
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell van reklám.

A B Á R

Eredeti kézirat

II.

Lekapcsolták a villanyt és sötétbe borult a színpad. Izgatott sóhajok váladéka terjengett. A perverzek örökké éhes sóhaja. Leborultak az asztalokra és a szemgolyóik fénye-sen tántogtak.

A színpadon egy meztelen nő táncolt, aztán kigyózva elcsuklott.

Az arcokon fellángolt a tűz. Az asszonycombok összezárultak és meg-torpantak a tekintetek.

A pálinka szaga vad vágyakat lá-zított elő és nemsokára felcsuklott a csók

A nagyherceg asztalánál két cso-daszép nő ült. Kis szájuk összepré-selődött és formás asszonymellük ahogy az asztalra hajoltak, megfehé-redtek a kis édenek halmán.

Meszebb vad, tatárlányok ültek. Arcukról leritt a vágy és csak a vágy.

A nagyherceg mámorosan hajolt oda az egyik asszonyhoz, megfogta a karját és beleszorított.

— Tu canaille... Tu, sikoltott az fel. Mellbelökte a herceget és elfu-tott, a másik utána.

A párok oda se figyeltek.

Leszorítottak az asszonytestek és folydogálni kezdett a pálinka.

A két asszony egy melléke-tembe ment, csodaszép tagjaikról lerepült az öltöny.

Fehérség.

Puhaság.

Szépség.

Mereven egymásnak feszültek.

II.

Reggeledett. Francia, orosz, japán, szavak keringtek és a pincérek fel-lökdösték az alvókat.

Vége.

A mámoros alakok tántorogva csuszkáltak a lakos földön. Itt-ott egy meztelen nő feküdt, elcsókolvá és fáradtan.

Beloçsolt a nap.

III.

Jazz-bánd rikoltozott.

Süketítően, zajosan.

És megint élt a Bár, mert fekete szekeren Ozid az éj királya csattog-va megjelent.

D. A.



LEHRNER

órás és ékszerész

Temesvár

Gyár., Fő-u. 29



Aranyos-Gyűjtemény

az árutazó közönség

Szóherra Mihály

pályaudvari fodrász és manikűr
szalonjában

minden héten

megveheti a legújabb Kéglárt.

Megjelent és mindenütt kapható

Bodó Sanyi

legújabb erotikus illusztrált írása

Az élet forrása

A könyv 60 oldalas, 20 illusztrációval,
ára 25 lei.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szepilóvizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tára-
ban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Főmunkatárs: Brandstädter Károly
és Lelik Ferenc.

Nyomatott „Union” Gal Manó könyv-
nyomdájában Lugoson.

Kohn János
szobafestő és mázoló.

Timisoara, Gyárváros, Magyar
ucca: 17. sz.

Elvállal mindennemű e szakmába tartozó
munkát u. m. épület és szobafestést mű-
vészi tervek szerint.

Mázoló munkálatokat a legközelebbi idő
alatt jutányosan és pontosan elvégez.



Maison Perák

női fodrászat

Timisoara, Färber palota Lloyd sor

Modern frizurák, Henne-féle
hajfestés Külön női és férfi
manikűr-szalón. Kozmet. intézet

Kern Pál

börkereskedő Timisoara Gyár., Fő ut 22
Fiók: Jimbolean.



Rég ismeretes, hogy

karkötő órák javítását

legmegbízhatóbban végzi:

Gács Ferenc órás

Timisoara Erzsébetváros Király- u. 26

Amerikai „Royal” - gépek vezér-
képviselete

Sokszorosítást és
leírást vállalunk.

„METEOR”

Írógépszaküzlet Új és hasz-
nált írógépek raktára. —

Írógépjavitó műhely. —

Timisoara Cetate, Str. Eminescu (Zápolva-u.) 4. Telefon 23-54

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11 29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Lapunk kiadásában karácsonykor jelenik meg egy érdekes szalon női akt fényképgyűjtemény, mely páratlan a maga nemében

A női akt fényképek

lapunk előzetes megrendelésére Franciaországban készülnek és egyenlőre 1000 darab, tizes csomagolásban érkezik címünkre. Az ezer darab fénykép e mai számmal előfizetést nyitunk, melynek 10 drbja 300 lei.

10 darab tehát 300 leibe kerül

olyan fényképekből, amelyek a legítimább párizsi fényképész szalonok intim műtermében eredeti fevételek nyomán készülnek, gyönyörű jelenetekkel, mesteri kidolgozásban, direkt erre a célra szelezdett modellekkel.

Akik szeretik a szép női fényképeket, akik élvezetet találnak a plasztikusan szép női testekben, főleg, akik az ilyen ritkán beszerezhető fényképeket gyűjtik, azoknak feltétlenül sok kellemes és tényleg élvezetet szerző órákat fognak képezni ezek a fényképek. Mint-hogy pedig csak 100 előfizetést vehetünk fel erre, kérjük olvasóinkat, hogy az alábbi megrendelő lapot vágják ki és azt olvashatóan kitöltve mielőbb küldjék be lapunk kiadóhivatalának.

Külföldön: 65 c. kor. és 125 dinár, mely összeg a lap belső címlapján megjelölt bankokba ott elhelyezett folyószámlákra küldendő be

Megrendelő lap.

Tekintetes Kiadóhivatal!

Alulírott megrendelem a kiadásukban megjelenő Szalon női akt fényképekből egy csomagot — 10 darab — és kérem, hogy azt címemre 300 lei utánvét mellett, december 15-én a megjelenéskor megküldendő szíveskedjen.

A fényképek árát, 65 c. koronát, 122 dinárt (Kassai Szabadkai bankjukba, folyószámlájukra beküldtem postán és a postafeladóvevényt mellékelem).

Tisztelettel:

(olvasható aláírás)

Lakik:

(olvasható pontos címet kérünk!)

Kérjük ezt kivágni és a kiadóhivatalnak borítékban beküldeni.

Ez ma a nótá:
Legjobb lap
A ROKA
Szerkeszti
Áts Józsa,
Kilenc hónap óta...

Vizumokat és más megbízásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéző
PINKERTONBOY

Timişoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle Liliomtej krémet
Liliom-pudert
Liliomtej szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Joszt József

uri és női cipész. Timişoara 11. kerület Széna-tér 8. Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek javításokat soron kívül elintéző.

DURA

elektrotechnikai és műszaki vállalat. Galván elemek gyára. Telefon 54
Timişoara Fabr. Calea Buziasului-12

Podráczky Ferenc

bőrbutorkárpitos
készít stípadó garnitúrákat és
bőrbutorokat

Timişoara, Gyary. Andráscy ut. 2.

PERFEKT a legjobb
poloskálrtó
készíti

Schunck

drogeria

Timişoara, Str. Dacilor No. 24
Telefon 13—30



A bajusz a nőt öregíti

Elrávolíthatja
biztos, garantált szerrel 3
perc alatt. 1

üveg 20 — Lei
Minden szépi-
tő, pipere, par-

fumeria és rövidáru cikkek legolcsóbbin a Nicolin féle „PARI-SIENNE” Áruházban kaphatók.

Timişoara I. Str. Avram Jancu 4. (Takarékpénztár utca)

IV. évf. 43 sz. Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. korona, 8 dinár, 50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

— Megjelenik minden kedden. Timişoara, 1926 évi okt. hó 26

Tipografia „Union” Gál Manó villanyerőre berendezett könyvnyomdája gyorsajtójának nyomása, Lugoj